

Ang Ebanghelyo ng Kaharian (Isang Pangaral)

Propesor Danny McCain (University of Jos, Nigeria)

Ilang taon na ang nakalilipas, inanyayahan ako ng Emir ng Gombe upang bumisita. Ilang buwan ang nakalipas at ako'y pumunta sa palasyo. Ipinaliwanag ng isang opisyal ang mga tuntunin na dapat mong sundin kapag nakikipagkita ka sa Emir. Kailangan mong alisin ang iyong sapatos kapag pumasok ka sa palasyo. Hindi ka maaaring makipagkamay sa Emir dahil hindi siya nakikipagkamay sa karaniwang tao. Hindi ka maaaring maupo sa parehong taas o level ng Emir. Dapat mong i-address ang hari bilang "Ang kanyang royal na kamahalan" o "ang kanyang royal majesty."

Ang bawat kaharian ay nagtataglay ng kanyang sariling kaugalian, mga batas at mga tagapanguna. Kapat ikaw ay bahagi ng kaharian, kailangan mong unawain ang kaharian at ang mga batas nito. Magsisimula ako sa dalawang Kasulatan na siyang magsisilbing pundasyon para sa sermong ito.

Mateo 6:9-10:

"Aming Ama sa langit, sambahin ang pangalan mo, dumating nawa ang kaharian mo, maganap nawa sa lupa ang iyong kalooban,, gaya ng sa langit."

Lucas 9:1-2:

"Nang matawag ni Jesus na samasama ang Labindalawa, binigyan niya sila ng kapangyarihan at awtoridad upang magpalayas ng demonyo at magpagaling ng mga karamdama, at isinugo niya sila upang ipahayag ang kaharian ng Dios at magpagaling ng maysakit."

Sa mensaheng ito, nais kong magbigay ng malaking larawan ng kaharian ng Dios at upang ipakita kung paanong ang katotohanang ito ay magiging praktikal sa ating mga buhay.

Ang Kaharian ang Dios: Ang Malaking Larawan

Noong ako'y bata pa, inisip ko na ang "kaharian ng Dios" ay **ang walang hanggang tahanan** ng Dios—ang langit. Maraming verses tungkol sa kaharian ang tila tumutukoy sa ating tahananang pangwalang hanggan. "Hindi lahat ng nagsasabi sa akin na, 'Panginoon, Panginoon,' ay makakapasok sa kaharian ng langit, kundi iyon lamang tumutupad sa kalooban ng aking Amang nasa langit" (Mateo 7:21).

Sa aking patuloy na pag-aaral, nagsimula akong maunawaan na ang kaharian ay higit pa sa walang hanggang tahanan ng Dios. Pinalawak ko ang aking kaisipan upang maniwala na ang kaharian ay roughly katumbas ng **iglesya**. Ang mga talinhaga tulad ng isda sa

lambat ay nagpapahayag na ang ilan sa mga reperensiya sa kaharian ay hindi tungkol sa langit.

“Muli, ang kaharian ng langit ay katulad ng isang lambat na inihulog sa lawa at nakahuli ng lahat ng uri ng isda. Nang ito ay mapuno, hinila ito ng mga mangingisda sa pampang. Pagkatapos sila ay naupo at pinili ang mabubuting isda sa mga basket, at itina-pon ang masasama. Ganito ang mangyayari sa wakas ng panahon. Darating ang mga anghel at ihihiwalay ang mga masasama sa mga matuwid at itatapon sila sa naglalagablab na pugon, kung saan sila’y tatangis at magngangalit ang mga ngipin” (Mateo 13:47-50).

Ito ay tumutukoy sa iglesia. May mga tunay na mananampalataya at mapagkunwaring mga mananampalataya sa ating mga iglesia. Gayunman, sa wakas ng panahon ng iglesia, pagbubukod-bukurin sila ng Dios: “Hindi lahat ng tumatawag sa akin, ‘Panginoon, Panginoon’ ay makakapasok sa kaharian ng langit, kundi iyon lamang tumutupad sa kalooban ng Ama na nasa langit”, (Mateo 7:21).

Habang patuloy akong nag-aaral, mas marami akong natutuklasan na mga indikasyon na ang kaharian ng Dios ay mas **malawak pa kaysa sa iglesia**. Sinabi ni Hesus, “Subali’t kung sa Espiritu ng Dios ako nagpapalayas ng mga demonyo, sagayun ang kaharian ng Dios ay dumating na sa inyo” (Mateo 12:28). Kung ang iglesia ay isinilang sa araw ng Pentekostes at ang kaharian ay dumating na, sagayun ang iglesia at ang kaharian ay dapat hindi pareho.

Ang mga kaisipang ito ang pumilit sa akin na tingnan ang kaharian mula sa isang holistic point of view. Ito ang nais kong gawin ngayon.

Ang Kaharian ng Dios sa Garden ng Eden

Sa araw ng paglikha, sinabi ng Dios, “Likhain natin ang tao sa ating imahen, sa ating wangis, upang sila ang mangasiwa sa mga isda sa dagat at mga ibon sa himpapawid, sa mga alagang hayop at lahat ng mga mailap na hayop at lahat ng nilalang na kumikilos/gumagapang sa lupa” (Genesis 1:26). Nang likhain ng Dios ang tao, nilikha niya siya upang maging katulad niya sa ilang paraan.

Kung nilikha ng Dios ang mga tao sa kanyang wangis, makatwiran lamang na ang Dios ay lilikha ng isang lugar para tirhan ng mga tao na sa ilang paraan ay magiging katulad ng kapaligiran kung saan tumira ang Dios mismo. Kung iyon ay totoo, sagayun ang Harden ng Eden ay nilikha sa wangis ng langit. Ano ang katulad ng Harden ng Eden?

- Walang kasalanan o moral fault doon; katulad iyon ng langit.
- Walang karamdaman o kamatayan o kalungkutan doon; katulad iyon ng langit.
- Walang anumang bagay na di-kanais-nais doon. Ito ay isang lugar na perpekto tulad ng langit.
- Walang kaguluhan doon. Ang lahat ng bagay ay functioning exactly ayon sa pagkakalikha dito; katulad ito ng langit.

Ang Harden ng Eden ang kaharian ng Dios sa mundo sa panahong iyon. “At nakita ng Dios na ang lahat ng kaniyang ginawa ay mabuti” (Gen. 1:31). Ito ang unang binanggit tungkol sa bagong kaharian ng Dios sa mundo. Kapag ang isang bagay ay mabuti, ang lahat ng bagay ay nasa kanyang takdang lugar at tamang kaayusan. Ang lahar ng bagay sa mundo ay ayon sa nais ng Dios para dito. Isinalamin nito ang kaayusan, kagandahan at perpeksiyon na katangian ng tahanan ng Dios sa langit. Samakatuwid, kung nais mong malaman kung ano ang magiging anyo ng kaharian ng Dios sa lupa, pag-aralan ang Harden ng Eden.

Ang Pagkawala ng Kaharian ng Dios sa Harden ng Eden

Nagbigay ang Dios ng maingat ng tagubilin tungkol sa paraan kung paano pamamahalaan at aalagaan ang kaharian ng Dios sa lupa. Sa kasamaang palad, nilabag ng tao ang banal na tiwala ng Dios at nagkasala siya laban sa Dios. Ito ay nagresulta sa dalawang seryosong kalagayan.

Una, pumasok ang kasalanan sa mundo at sumira sa imahen ng Dios na nasa tao. Ikalawa, dahil hindi man lubusang nawala ang imahen ng Dios sa tao, hindi na sila karapat-dapat na manirahan sa perpektong lugar na apparently ay isang imahen ng lugar kung saan nakatira ang Dios. Ang Eden ay hindi na karapat-dapat para sa taon.

Samakatuwid, inalis sila ng Dios sa lugar na iyon at sinumpa ang lupa tulad ng pagsumpa niya sa lalaki at babae. “Sinumpa ng Dios ang lupa” kaya’t ito’y nagbunga ng “mga tinik at dawag”. Nawala ang kagandahan, kaginhawahan, pagiging produktibo at seguridad ng mundo. Kung paanong ang mga tao ay mga anino lamang ng kanilang dating banal na sarili, kaya’t ang mundo ay anino lamang ng kung ano ito ayon sa pagkalikha ng Dios dito. Upang ilagay ito sa mga salitang naayon sa pangaral na ito: Ang kaharian ng Dios sa mundo ay nawasak na.

- Ang itinayo ng Dios ay nasira na.
- Ang nilikha ng Dios na maganda ay pangit na.
- Ang nilikha ng Dios na maginhawa, ngayon ay masakit na.
- Ang dinisenyo ng Dios na maging banal, ngayon ay makasalanan na at corrupt.
- Ang plano ng Dios para sa sangkatauhan at sa mundo ay hindi na matutupad.

Gayunman, ang Dios ay hindi talunan. Hindi siya maaaring matalo. Walang karunungan, walang pagkaintindi, walang plano ang maaaring magtagumpay laban sa Panginoon” (Kawikaan 21:30). Sinubok ng diyablo subalit hindi niya kailanman magagapi ang Dios.

- Sino ang makakabago sa nilikha ng Dios?
- Sino ang makapagsasabi ng hindi kung sinabi na ng Dios na oo?
- Sino ang makakawasak sa nilikha ng Dios?

Hindi tatanggap ng pagkatalo ang Dios. Kaya ng Dios na baligtarin at papanauliin ng Dios ang mga bagay na naging mali na. Ang Dios ang dalubhasang taga-ayos—manunubos—nagpapanauli—nagdadalisay—gumagawang-muli—nagpapanumbalik.

Naglagay ang Dios ng plano kung paano ibabalik ang kanyang kaharian sa mundo. “Ang paglago ng kaniyang pamamahala at ng kapayapaan ay hindi magkakaroon ng wakas, sa luklukan ni David, at sa kaniyang kaharian, upang itatag, at upang alalayan ng kahatulan at ng katuwiran mula ngayon hanggang sa magpakailan man. Isasagawa ito ng sikap ng Panginoon ng mga hukbo” (Isa. 9:7).

Maging bago pa mahulog sa kasalanan sina Adan at Eba, may plano na ang Dios kung paano ibabalik at muling itatayo ang kanyang kaharian sa mundo. Isa sa pinakamahalagang layunin ng Biblia ay upang ilarawan ang muling pagtatayo ng kaharian ng Dios sa mundo upang maging katulad ito ng nasa langit. Ang proseso ng restoration ay nagpapatuloy pa. Nakita natin ang proseso na nagsimula sa Genesis 12:1-3.

Ang Kaharian ng Dios at si Abraham

Si Abraham ay nasa Ur ng Chaldea nang matanggap niya ang mensaheng ito:

“Lisanin mo ang iyong bayan, ang tahanan ng iyong ama at mga kamag-anak at pumunta ka sa baying ituturo ko sa iyo. Pararamihin ko ang iyong mga anak at apo at **gagawin kong isang malaking bansa**. Pagpapalain kita; at mababantog ang iyong pangalan at magiging pagpapala sa marami. Ang sa iyo’y magpapala ay aking pagpapalain, ngunit kapag sinumpa ka, sila’y aking susumpain; **at lahat ng tao sa mundo ay pagpapalain sa pamamagitan mo.**” (Gen. 12:1-3).

Bagaman ang salitang “kaharian” ay hindi ginamit dito, naniniwala tayo na nagsisimula na ang Dios sa muling pagtatatag ng kanyang kaharian sa mundo dahil sa dalawang pangako sa pangungusap na ito.

Nangako ang Dios na lilikha ng dakilang bansa mula sa Israel.

Ang isang bansa at isang kaharian ay hindi pareho subali’t malaki ang kanilang pagkakatulad. Interesting na halos ang susunod na ikatlong bahagi ng Lumang Tipan ay tungkol sa paglalarawan ng pagtatatag ng bansang ito.

Sa pagtatatag ng bansang ito, nakikita natin ang Dios na gumagamit ng dalawang prinsipyo na tila siya niyang ginagamit sa kanyang mga proyekto.

1. Kapag kumikilos ang Dios sa mundong ito, lagi siyang kumikilos sa pamamagitan ng mga tao. Hindi karaniwang nagsusugo ang Dios ng mga anghel upang gawin ang gawain na nais niyang tuparin sa mundong ito.
2. Kapag kumikilos ang Dios sa mundong ito, kumikilos siya sa di-madaling paraan, sa mabagal na paraan, sa mahirap na paraan, sa progressive na paraan, sa paraang salungat sa paraan kung tayo ang gagawa sa mga bagay na iyon. Ang pagtatatag ng isang bansa ay puno ng maraming mga balakid. Gayunman, sa paglipas ng panahon, ito’y naging isang reyalidad.

Sa aking palagay ang bansa ay hindi kumpletong katuparan ng pagpapanauli ng Dios ng kanyang kaharian sa mundo. Gayunman ito ay isang hakbang patungo sa direksiyong iyon. Ipinakikita ng kaharian na maaaring maghari ang Dios sa kanyang bayan sa mundo. Sa kasamaang palad, dahil sa human factor, ito'y hindi naging lubusang matagumpay.

Ipinangako ng Dios na ang mga inapo ni Abraham ay magigingpagpapala sa lahat ng tao sa mundo.

"...at lahat ng mga tao sa mundo ay pagpapalain sa pamamagitan mo" (Gen. 12:3). Ang pangakong ito ay natupad sa pagdating ni Hesus.

Ang Kaharian ng Dios at si Hesus

Ang unang kwentong sinabi ni Lucas tungkol kay Hesus matapos ang kanyang pagbabautismo at pagtukso ay ang kanyang pagbisita sa sinagoga sa Nazareth. Nagtungo si Hesus sa sinagoga sa kanyang bayan at nagboluntaryong bumasa ng Kasulatan. Ang pagbasa para sa araw na ito ay mula sa Isaias 61.

"'Ang Espiritu ng Panginoon ay sumasaakin, dahil hinirang niya ako upang ipangaral ang mabuting balita sa mga dukha. Sinugo niya ako upang ipahayag ang kalayaan para sa mga bihag, makakikita ang mga bulag, upang bigyang kaluwagan ang mga sinisiil, at ipahayag ang pagliligtas na gagawin ng Panginoon.' Pagkatapos, binilot niya ang kasulatan at matapos isauli sa tagapaglingkod, siya'y naupo. Nakatitig sa kanya ang lahat ng nasa sinagoga. At sinabi niya sa kanila, 'Natupad ngayon ang bahaging ito ng kasulatan –habang nakikinig kayo.'" (Lucas 4:18-21).

Sa mga unang araw ng kanyang ministeryo, nagbigay si Jesus ng malakas na pahiwatig na narito siya upang ipagpatuloy ang proseso ng pgsasaayos na daang taon nang ginagawa ng Dios.

- Dahil sa bunga ng kasalanan, ang mundo ay naging sobrang mahirap na kapwa sa espirituwal at sa literal na kahulugan. Gayunman, idineklara ni Hesus na siya ay hinirang na upang "iproklama ang mabuting balita sa dukha.."
- Dahil sa pagkahulog sa kasalanan, ang sangkatauhan ay naging bilanggo na ng kasalanan. Gayunman, sinabi ni Hesus na siya'y dumating upang "ipahayag ang kalayaan para sa mga bilanggo."
- Dahil sa pagkahulog sa kasalanan, ang sangkatauhan ay naging bulag sa espirituwal, na ibig sabihin ang mga tao ay hindi makaunawa sa katotohanan. May mga tao na pisikal na bulag. Gayunman, dumating si Hesus upang "ibalik ang paningin ng bulag."
- Dahil sa pagkahulog sa kasalanan, pinahirapan ng demonyo at ng kanyang mga kampon ang mga tao sa maraming paraan. Gayunman, sinabi ni Hesus na siya'y dumating upang "palayain ang mga sinisiil."

Sinasabi ni Hesus na ang kanyang layunin ay upang baligtarin ang marami sa mga sumpa na inilagay sa mundo dahil sa kasalanan. Para sabihin ito sa ibang paraan, dumating si Hesus sa mundo upang ipagpatuloy ang proseso ng pagtatatag ng kaharian ng Dios sa mundo. At para sabihin iyon sa iba pang paraan, dumating si Jesus sa mundo upang tuparin ang ikalawang panagako ng Dios kay Abraham—ang maging pagpapala sa lahat ng tao sa mundo. “‘Dumating na ang panahon,’ sabi niya. ‘Ang kaharian ng Dios ay malapit na. Magsisi kayo at paniwalaan ang mabuting balita!’” (Marcos 1:14-15). Ang kaharian ang sentro ng mga pagtuturo ni Hesus sa buong panahon ng kanyang ministryo.

Ang Kaharian ng Dios at ang Iglesia

Ang bayan ng Israel ang naging daan kung saan gumawa ang Dios sa panahon ng Lumang Tipan. Sa Bagong Tipan, ang iglesia ang naging daan ng pagkilos ng Dios. Ang iglesia ay pagpapatuloy mula sa Lumang Tipan sa ilang kadahilanan:

- Kabilang sa iglesia ang lahat ng tao sa mundo, hindi lamang ang mga Judio.
- Dahil sa iglesia, maaaring makalapit ang sinuman sa Banal na Espiritu samantalang sa panahon ng Lumang Tipan tanging ang mga espirituwal na higante ang maaaring makalapit.
- Nagbigay ang iglesia ng panibagong pagbibigay-diin sa personal na relasyon sa Dios.
- Binigyang-diin ng iglesia ang pagsamba sa “*espiritu at katotohanan*” sa halip na sa pamamagitan ng mga sakripisyong hayop at mahihigpit na seremonyas.

Mga Leksiyon Mula kay Hesus Tungkol sa Kaharian

May mga leksiyon tayong matututuhan tungkol sa kaharian mula sa buhay at pagtuturo ni Hesus.

(1) Ang kaharian ng Dios ay walang geograpiikal na mga hangganan subalit umiiral saanman naroon ang Hari.

- Nang bumisita si Hesus sa isang kasalan, nagkaloob siya ng alak dahil ang kanyang kaharian ay lumaganap na sa lugar na iyon dahil sa kanyang presensiya.
- Nang makaharap ni Hesus ang mga maysakit, pinagaling niya sila dahil ang kanyang kaharian ay umabot na sa maysakit at karamdaman.
- Nang makaharap ni Hesus ang mga taong nagugutom, nagkaloob siya ng pagkain para sa kanila dahil ang kanyang kaharian ay concerned din sa pangunahing pangangailangan ng tao.

Nais ni Hesus na palaganapin ang kanyang kaharian sa kasalukuyan upang isama ang alinmang lugar na pinupuntahan ng kanyang mga tagasunod. Ito ay nagiging bahagi ng kanyang kaharian dahil ang bayan ng hari ay naroon. Ito ang ating tungkulin bilang bahagi ng royal family. Dapat nating tiyakin na ang paghahari ni Hesus ay umaabot sa ating

partikular na lugar na ating nasasakupan, ang lugar sa mundo kung saan tayo'y may impluwensiya.

- Dapat nating itatag ang kaharian ng Dios sa ating mga pamilya.
- Dapat nating itatag ang kaharian ng Dios sa ating mga komunidad.
- Dapat nating itatag ang kaharian ng Dios sa ating mga trabaho at lugar ng hanapbuhay.
- Dapat nating itatag ang kaharian ng Dios sa ating lokal at nasyonal na pamahalaan.
- Dapat din nating tiyakang itatag ang kaharian ng Dios sa ating mga iglesya at organisasyong Kristiyano.

Saanman may isang tao naninirahan, ang kaharian ay dapat itatag. Sagayun, ang ating mga tahanan at mga opisina ay kumakatawan sa kaharian ng Dios. An gating relasyon sa ating mga kasamahan ay kumakatawan sa kaharian. Isinulat ni Pedro,

"Mga minamahal, ipinamamanhik ko sa inyo, bilang mga dayuhang nakikipamayan sa daigdig na ito, talikdan na ninyo ang masasamang hilig ng katawan na naghihimagsik laban sa espiritu. Mamuhay ka nang maayos sa gitna ng mga walang pananampalataya. Kahit na pinararatangan nila kayo ngayon ng masama, magpupuri sila sa Dios sa Araw ng kanyang pagdating, kapag nakita nila ang inyong mabuting gawa." (1 Ped. 2:11-12).

Nais ng Dios na makita sa atin ang kaharian ng mga hindi mamamayan ng kaharian. Makikita lang nila sa atin ang kaharian kung mamumuhay tayo ayon sa mga prinsipyo ng kaharian. Nakikita ba sa iyo ng mga tao ang kaharian ng Dios?

(2) Ang kaharian ng Dios ay hindi para sa isang espesipiko na grupo ng tao kundi para sa lahat ng sumusunod sa kanya.

Nang pagalingin ni Hesus ang alipin ng Romano (Hentil) na sundalo, sinabi niya,

"Sinasabi ko sa iyo na marami ang magmumula sa Silangan at sa Kanluran, at uupo sa kanilang lugar sa handaan kasama nina Abraham, Isaac at Jacob sa **kaharian ng langit**" (Mateo 8:11).

Ang kaharian ay para sa lahat ng tao, maging anuman ang lahi, lengguwahe o pinanggalingang grupo ng mga tao. Dahil pinili ni Hesus ang mga tao mula sa lahat ng klase ng pinagmulan, dapat nating tanggapin ang mga tao mula sa lahat ng klase ng pinagmulan na mga tagasunod ni Hesus. And pagiging kapootang panlahi (racism), etniko (ethnicity) at pagiging iba sa nakararami (factionalism) ay hindi bahagi ng kaharian ng Dios.

(3) Ang kaharian ng Dios ay hindi kaugnay ng mamahaling palasyo at exotic na pananamit kundi sa mga positibong social values.

Kapag iniisip natin ang kaharian, karaniwan nating naiisip ang tungkol sa tahanan ng hari—ang palasyo. May sinasabi ang palasyo tungkol sa hari. Gayunman, sinabi ni Jesus, “Ang mga asong gubat ay may lungga at ang mga ibon sa kalawakan ay may pugad, subali’t ang Anak ng tao ay wala man lang lugar upang ihiga ang kanyang ulo.” (Mateo 8:20). Hindi katangian ng kaharian ni Jesus ang pagpapakita ng kayamanan o magagarang gusali o magagandang damit o exotic na alahas. Ang katangian ng kaharian ni Jesus ay hindi mga panlabas na bagay kundi mga positibong values.

(4) Hindi katangian ng kaharian ng Dios ang kasamaan at manipulasyon kundi ng katuwiran at katotohanan.

Itinuro ni Jesus, “Malibang ang inyong katuwiran ay hihigit sa mga Pariseo at mga tagapagturo ng batas, tiyakang hindi kayo makakapasok sa kaharian ng langit” (Mateo 5:20). Ang katuwiran ditto ay hindi isang konseptong theological kundi isang praktikal na kabutihan. Ang mga Pariseo ay may panlabas nakatuwiran na nakadiseno upang ma-impress ang mga tao at makakuha ng respeto. Ang tunay na katuwiran ay dapat maging mas malayo pa kaysa dito sa katwiran at kabutihan. Ang kaharian ni Jesus ay characterized ng mga taong gumagawa ng tama. Ang kaharian ng Dios ay mananatili kung saan mayroong kasaganahan. Ang kaharian ng Dios ay mananatili kung saan mayroon lamang kaunti. Ito ay totoo dahil ang kaharian ng Dios ay hindi isang pisikal, materyal na kaharian kundi isang kaharian ng values at virtues.

(5) Hindi katangian ng kaharian ng Dios ang pagmamataas at seremonyas kundi ng kababaang-loob at paglilingkod.

Sinabi ni Jesus, “Mapapalad ang aba sa espiritu, sapagkat sa kanila ang kaharian ng langit” (Mateo 5:3). Ang talatang “aba sa espiritu” ay tumutukoy sa kababaang-loob. Ang kababaang-loob ay hindi karaniwang kaugnay ng tagapangunang pulitikal sa mundo. Kailangang sabihin ng mga pulitiko kung bakit sila ay mas mabuti kaysa sa kanilang mga kalaban. Gayunman, katangian ng kaharian ni Jesus ang kababaang-loob at selflessness at ang pagsusulong ng iba.

Ang mga taong nasa mataas na posisyon sa lipunan ay karaniwang sobrang binibigyan ng atensiyon at sobrang pinupuri kaya’t sila ay nagiging mapagmataas at nag-iisip na sila ay mas mahalaga kaysa sa iba. Maaari silang maging arogante sa kanilang mga pag-uugali. Gayunman, sinabi ni Jesus, “Ang Anak ng Tao ay hindi dumating **upang paglingkuran**, kundi upang maglingkod, at ibigay ang kanyang buhay bilang kabayaran para sa marami” (Mateo 20:28). Isinama ng Hari ang mga ito saanman siya magpunta at tinuruan sila ng kaniyang nalalaman. Ang Haring ito ay payag na hugasan ang paa ng kanyang mga disipulo. Inihahayag natin ang kalikasan ng kahariang ito sa pamamagitan ng kababaang-loob at pagiging simple, hindi sa mga magarbo at exotic na mga bagay.

(6) Hindi lumalago ang kaharian ng Dios sa pamamagitan ng kapanganakan kundi sa pamamagitan ng mga ginagawa ng mga tagasunod ni Jesus.

Sinabi ni Jesus, “Ibibigay ko sa inyo **ang susi sa kaharian ng langit**; anuman ang talian ninyo sa mundo ay tatalian sa langit, at anuman ang kakalagan mo sa mundo ay kakalagan din sa langit” (Mateo 16:19). Nang ang kahariang nilikha ng Dios ay bumagsak sa kasalanan, kadiliman at kasiraan, kailangang i-restore ng Dios ang mundo. Ibinigay ng Dios sa sangkatauhan ang responsibilidad na dalhin ang mga tao sa kanyang kaharian at pagtatatag ng kanyang kaharian sa lahat ng ibang bahagi ng lipunan. Hindi isusugo ng Dios ang mga anghel upang itatag ang kanyang kaharian. Ginagamit niya tayo upang gawin ang tungkuling ito. Responsibilidad ng mga tao na ibahagi ng kaharian upang:

- Magdala ng ibang tao sa kaharian.
- Itatag ang kaharian saanman sila naroon.
- Ipatupad ang mga prinsipyo ng kaharian sa lahat ng parte ng lipunan.

Ito ang ating tungkulin at ating pribilehiyo. Tayo’y maging aktibo sa pagdadala ng mga tao sa kaharian ng Dios.

Pagsasabuhay ng Ebanghelyo sa Kaharian sa Mga Gawa

Ngayon titingnan natin kung paano ang unang iglesya ay nagsikap na tuparin ang panalangin ni Jesus na makita ang kaharian ay matatag sa lupa katulad ng sa langit. Pansinin ang mga halimbawang ito.

Paglilingkod sa mga Nangangailangan

Laging may espesyal na lugar ang Dios para sa mga nangangailangan sa lipunan, kabilang ang mga balo, mga ulila at ang mga dukha. Hindi nakakagulat na makita ang mga tagasunod ni Jesus na gumagawa sa mga praktikal na gawain upang itatag ang kaharian ng Dios sa lupa.

Sa mga Gawa 6, makikita natin ang mga unang mananampalataya na nag-aalaga ng mga balo. Ang isang Kristiyanong babae na nagngangalang Dorcas ay “laging gumagawa ng mabuti at tumutulong sa mahihirap” (Mga Gawa 9:36). Nagdala sina Pablo at Bernabe ng pera at tulong na supplies sa mga Kristiyano sa Jerusalem na naghihirap dahil sa taggutom (Mga Gawa 11:29). Makalipas iyon sa Mga Gawa, kumuha si Pablo ng mga kaloob mula sa mga iglesya ng Macedonia at Acaya para sa mga nangangailangan sa Jerusalem (Mga Gawa 24:17).

Ang prinsipyo ng kaharian ng Dios tungkol sa ating mga pangangailangan ay binigyang buod ni Pablo sa kanyang pangungusap sa 2 Corinto 8:13-15:

“Hindi sa ibig kong magaanan ang iba at mabigatan naman kayo, kundi upang magkaroon ng pagkakapantay-pantay. Masagana naman kayo ngayon at maaari ninyong matugunan ang kanilang mga pangangailangan, upang kung kayo naman ang mangailangan sila naman

ang tutulong sa inyo. Ang layunin ay pagkakapantay-pantay, tulad ng nasusulat: Ang nag-
ipon ng marami ay hindi lumabis, ang nag-ipon ng kaunti ay hindi nagkulang.”

Maraming iba’t-ibang paraan kung paano natin matutulungan ang mga nangangailangan
nang hindi kailangan ng supernatural na kakayahan. Hindi natin dapat hintayin ang Dios na
bigyan tayo ng supernatural na paraan bago tayo magtangkang tugunan ang mga
kundisyong pangkaramdaman/sick conditions/mahihirap na kalagayan sa ating lipunan.

Pagsusulong ng Katarungan

Isang mahalagang bahagi ng kaharian ng Dios ay ang katarungan. Paano tinugunan ng
unang iglesia ang isyu ng katarungan sa lipunan? Nang sabihan sina Pedro at Juan na hindi
sila maaaring makapangaral sa pangalan ni Jesus, magalang nilang ipinaalam sa mga
tagapangunang Judio na sila ay magsasagawa ng civil disobedience dahil siya’y
tinagubilinan na ipangaral ang ebanghelyo. Sinabi nila sa mga tagapangunang ito,
“Kailangan naming sundin ang Dios sa halip na ang tao” (Mga Gawa 5:29).

Nang si Pablo ay mapiit at illegal na bugbugin sa Filipos, tumanggi siyang umalis sa
kulungan hanggang ang mga opisyal na naglagay sa kanya doon ay dumating at sila mismo
ang nagpaalis sa kanya. Hindi ito isang gawa ng pag-eebanghelyo. Hindi niya sinisikap na
ilapit ang mga taong ito kay Cristo. Ito ay isang kilos ng katarungan. Sinisikap ni Pablo na
turuan ang mga tagapangunang ito na mamuhay ayon sa mga prinsipyo ng katarungan sa
lipunan.

Hindi nakikita ni Pablo ang kanyang trabaho bilang pag-eebanghelyo at pagtatatag ng
iglesya lamang. Namumuhay siya sa isang lipunang may sakit at ginamit niya ang bawat
pagkakataon upang gamutin kahit man lang maliit na bahagi ng karamdamang iyon,
kabilang ang karamdaman ng kawalang katarungan.

Pagpapanumbalik ng Kalusugan

Si Pablo, tulad ng kanyang Panginoon, ay nakapagbigay ng supernatural na kagalingan para
sa ilang tao. Gayunman, hindi ito ang tanging paraan na kanyang ginamit. Sumulat si
Pablo kay Timoteo, “Tumigil kayo sa pag-inom ng tubig lamang, at gumamit ng kaunting
alak dahil sa iyong tiyan at sa iyong madalas na pagkakasakit” (1 Tim. 5:23). Ang alak na
gawa mula sa katas ng ubas ay nagtataglay ng maraming iron. Kapag inimon nang konti-
konti lamang, ito’y nakabubuti para sa dugo. Inilarawan ni Pablo ang natural na paraang
ito ng pagtulong kay Timoteo na gumaling sa kanyang mga karamdaman.

Matapos suguin ni Jesus ang kanyang mga disipulo sa isang paglalakbay upang magturo,
sinabi niya sa kanila, “Sumama kayo sa akin nang kayo lamang sa isang tahimik na lugar
at magpahinga” (Marcos 6:31). Kinikilala ni Jesus na ang pahinga ay kinakailangan upang
magkaroon ng mabuting kalusugan.

Nagbigay si Santiago ng isang interesting na pahayag tungkol sa pagpapagaling.

“Maysakit ba ang sinuman sa inyo? Hayaang tawagin ang mga matatanda ng iglesya upang siya’y ipanalangin at pahiran siya ng langis sa pangalan ng Panginoon. At ang panalanging inihandog nang may pananampalataya ang magpapagaling sa maysakit; ibabangon siya muli ng Panginoon. Kung sila ay nagkasala, sila ay patatawarin” (Santiago 5:14).

May dalawang salita para sa “hirangin” sa Griego, *aleipho* at *chrío*.

1. *Ang Chrío* ay ang salita para sa ceremonial anointing/pang seremonyas na paghirang.
2. *Aleipho* ay ang salita para sa paggamit ng langis para sa medisina o cosmetic na paggamit.

Ang langis ang first aid medicine ng karaniwang tao sa sinaunang panahon. Nang matagpuan ng Mabuting Samaritano ang sugatang lalaki dahil sa mga magnanakaw, binuhusan niya ng langis ang kanyang mga sugat. Maaaring piliin ng Dios na pagalingin ang isang tao sa paraang supernatural bilang tugon sa panalangin (*chrío*). Gayunman, maaari rin niyang piliing pagalingin ang tao sa pamamagitan ng natural na paraan gamit ang medisina (*aleipho*).

Konklusyon

Nais ng Dios na itatag ang kanyang kaharian sa mundo tulad ng nasa langit. Ang kaharian ay ginagabayan ng mga prinsipyo, hindi ng geographical o wika o katangiang pampulitikal. Kung hanggang saan natin naituro at naisagawa ang mga prinsipyo ng kaharian ng Dios, gayun natin naitatag ang kaharian ng Dios sa bahaging iyon ng buhay.